

L'APUNT

Memòria de la indústria del cinema

Jaume Vidal

prés de l'última filmació, l'any 1962, Orpheu Film es va cremar en estranyes circumstàncies, i va passar a ser un capítol tancat de la història del cinema de casa nostra.

Per aquest motiu, l'Acadèmia del Cinema Català els va retre un homenatge amb la projecció a Caixa-Forum d'una peça audiovisual creada expressament per a l'ocasió per Jordi Morató. Tal com es feia en els orígens del cinema, aquest muntatge va ser sonorit-

Els estudis de Barcelona van ser la porta d'entrada del cinema sonor a l'Estat

zat en directe a la mateixa sala dins d'un espectacle en què Yvonne Miralles i Erik i Kiku Vidal ens van mostrar una recreació del món sonor d'una pel·lícula sincronitzat amb la imatge. Tothom va quedar bocabadat en veure en directe les imatges i la feina dels artistes.

L'acte va acabar amb una taula rodona, *L'herència d'Orpheu Film i Estudis Trilla, quan el cinema sonor va arribar a Barcelona*, moderada per la periodista Montse Virgili i amb la participació d'Esteve Rimbau, historiador del cinema i director de la Filmoteca de Catalunya; Toni Vall, periodista; Luci Lenox, directora de càstings, acadèmica i coneixedora de l'època dels estudis, i Amanda Villavieja, sonidista que va posar en relleu el present de la professió a la ciutat de Barcelona i el paper creixent de les dones en aquest ofici. Rimbau va contextualitzar el paper d'aquests estudis sobretot durant la guerra i va dubtar de la intervenció de Macià en la seva gestació. Per la seva banda, Vall va fer un recompte emotiu dels cinemes tancats a Barcelona des del 1995. ■

Encertadíssima la iniciativa de l'Acadèmia del Cinema Català de recuperar la memòria de la nostra indústria del cinema, que ha estat en molts moments històrics capdavantera i porta d'entrada a l'Estat Espanyol de moltes modernitats en aquest sector. Aquest any ha tocat als primers estudis de cinema sonor de tot l'Estat. Aquest lideratge ha anat esvaint-se amb els anys,

sobretot des que als seixanta el gros de les produccions es va traslladar a Madrid. Ahir, la presidenta de l'Acadèmia, Isona Passola, va llançar un missatge encoratjador tot dient que en els darrers anys el talent ha fet recuperar el protagonisme al nostre cinema. Però, sense indústria, el talent és alló del refrany castellà de preferir "honra sin barcos". És a dir, res.

Entrevista Ignasi Terraza El pianista és objecte aquests dies d'un 'Retrat d'artista' en el Festival Internacional de Jazz de Barcelona

Ignasi Terraza, fa uns dies, al seu pis de l'Eixample ■ JOSEP LOSADA

“Ha estat un privilegi seguir Motis de prop”

Guillem Vidal
BARCELONA

Un concert, dijous a Luz de Gas, amb el seu trio habitual i el saxofonista Luigi Grasso; un altre, el 5 de desembre a L'Auditori, amb l'harmonicista Antonio Serrano, i el seu primer duo, el pròxim dia 12 al Palau, amb Andrea Motis, completaran el Retrat d'Artista que el 50è Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona dedica a Ignasi Terraza. El pianista, professor a l'Esmuc i artífex d'un segell, Swit Records, amb 27 referències publicades, ja va actuar a finals del mes passat amb Victor Jones i Pierre Boussagnet i, fa uns dies, es va unir al tribut a Dexter Gordon que va oficiar Joan Chamorro.

Què significa per a vostè que se li dediqui un Retrat d'Artista?

És un reconeixement que m'agrada perquè et dona la possibilitat de fer cinc concerts, que és

el que ens tocar fer als músics. No és només l'entrega d'una placa [riu]. T'obliga, d'altra banda, a presentar cinc propostes d'estrena a la ciutat, la qual cosa fa adonar-me que puc fer-ho perquè estic en un bon moment i perquè, en això, ja hi estic des de fa quasi quaranta anys.

Què entrelliga els cinc espectacles, més enllà del seu nom?

En tots hi ha una mateixa forma de fer música. En aquests projectes hi ha molts colors, però també un mateix llenguatge. Busco un equilibri entre la sorpresa, la sofisticació i la frescor de cada moment.

Dos dels concerts són en trio. És el format més inspirador, per a un pianista?

Sí, perquè tens la responsabilitat de presentar les melodies i, al mateix temps, tenir al darrere un bateria i un contrabaixista, que et fan sentir com una veritable orquestra.

I dos concerts són amb duo.

Et toca fer de coixí rítmic i harmònic, utilitzant molt la mà esquerra. No és massa diferent de fer un piano sol, de fet. L'Antonio Serrano és un músic d'un gran lirisme i musicalitat; d'aquells que et fan oblidar aquelles velles harmòniques de joguina que et regalen de petit i que, en canvi, la mostren com un instrument de ple dret en l'esfera del jazz.

Amb Andrea Motis fa molts anys que fan concerts junts, però mai fins ara s'havien aventurat a tocar en duet.

Fa deu anys que treballem junts amb tota mena de formacions, des de trios fins a orquestres simfòniques, però aquest serà el primer concert que fem en duo, sí. L'Andrea ha anat creixent moltíssim i ha estat un privilegi seguir-la de prop. Avui dia, tot i tenir l'edat de la meva filla, és una artista madura i amb autoritat. Els músics que toquem amb ella per tot el món som una gran família. A vegades,

en broma, li insistim perquè ens presenti com "Andrea and her lovely uncles" ("Andrea i els seus oncles encantadors") [riu].

Quan va començar a interessar-se pel jazz?

A través del pop i el rock, com tants altres. Emerson, Lake & Palmer i Genesis eren dels meus grups favorits. El meu afinador, però, em va parlar d'un pianista cec com jo que tocava molt bé que es dia Tete Montoliu i, per altra banda, vaig conèixer el Benjamín León, que també era cec. A partir de llavors vaig començar a escoltar discos i temes que em van enamorar: les sessions *Black & Blue* de Charlie Thompson, la *Canadiana Suite* d'Oscar Peterson; *St. Thomas* de Sonny Rollins...

Va estudiar enginyeria informàtica, però.

A casa em deien que la música estava molt bé... com a afició. Abans de perdre la vista sempre deia que volia ser dissenyador de cotxes, així que buscava carreres tècniques. Vaig estar uns anys a l'ONCE i, amb alguns companys, ja deïem de trobar sortides més enllà d'estudiar dret o vendre cupons. Vaig ser el primer llicenciat en informàtica cec a tot l'Estat i vaig treballar-hi quatre o cinc anys. Però l'any 1991, quan finalment em van fer un contracte fix, vaig demanar una excedència... i ja no hi he tornat. ■